

עופרה זילברמן
בת ה-14, היא דוגמנית מבוקשת, שצלמי אופנה ופירסומת עטים עליה. אחרי שהופיעה בשער האחורי של „העולם זה“ (2313) פנה המפיק מנחם גולן לשבועון וביקש להתקשר עם עופרה, כדי שתהיה אחת המועמדות לסרט החדש שהוא מפיק בסידרת „אסקימו לימון“. השבועון הציע לו שישים לב גם לחבר שלה, ראובן („ויגי“) זלמן, בן ה-17. התוצאה: גם הוא מועמד לככב בסרט. לצורך זה שועבר שמו, והוא עתה ראובן זוהר.

מאיר לדעתו על הוצאת אני-הי אומ"ץ מהמיפלגה, הוא שבי דוגמה מעולם השרבי רבות, כדי להביע את התנגדויותו לרעיון: „שני צינורות של צול מעבירים פחות מים מצינור אחד של שני צול, כי יש יותר חיכוך.“

הכדיחה האחרונה שוראלת מהו ההבדל בין ג'ודון וגיהינום, מסתבר שזהו הבדל קטן בלבד. בג'ודון המינהל הוא שוויץ, התחבורה גרמנית, הטכנים הם איטלקים, השוטי רים הם בריטיים והיצאניות הן צרפתיות. בגיהינום המיני

ביקשו לוותר על הסרט הנ"סוף, אך גרנות קפץ ממקומו וצעק בעברית העילגת שבפניו: „אדון שופט, אם לא זה סרט, אתה נותן לי 66 שנים בבית הסוהר!“ השופט הביט בו ב"תמיהה ושאל: „ואם סרט זה אתה הולך ל-33 שנה?“

האסטרולוג הרצל ליפשיץ נשאל מה צופנים הכוכבים לד"ר יוסף בורג והשיב: „כלום.“ כשהתבקש להבהיר את תשובתו הסביר: „שרי-הפנים נולד לפני הכוכבים.“

כשנשאל ח"כ רב בן-

ועובדי הבמה הצליחו להעמיד את התפאורה בזמן, בעזרת ה"שחקנים. למחרת התבטלה הצ"גה שנקבעה בתיאטרון ירושלים. בני-מישפחת השחקן קיווה שמירט התקשרו ו"הודיעו שהוא אושפז בבית חולים.“

בישיבת השבוע בי-מישפט המתמשך של דניאל גרנות, צלט-הפורנו, התעקש הנאשם, למרות עצת סניגורו, צבי לידסקין, שיקרין עוד סרטיו. הוא שצולם על-ידו. השופט שמואל קווארט וגם התובע אברהם דנדשטיין, שכבר שבעו מסרטי-עירום,

יוסי תמי, המעבר לא היה קשה. היא ילידת חיפה, ובתו של רבי-חובל נמרוד אשך, גיבור מרד-הימאים משנת 1951.

בעיתונים פורסם שה"פרופסור יוסף נרבה מוזעזע מהעובדה שאלמונים שרפו את דקל אבשלום, שנשתל במקום שבו נמצאו עצמותיו של איש ניל"י אבשלום פיינברג, ברצועת-עזה. בעל תפקיד בכיר באיזור סיפר שהדקל מ"עולם לא נקלט באדמה, ומדי שנה, לפני טכס הזיכרון, היו שותלים במקום דקל קטן. היא

המתואי הילל מי-טלפונקט התרוצץ במיסדרון גות התיאטרון החיפאי בין שתי הפקות, שהוא קשור אלי-הן, ואו הודיעו לו שאשתו אירית ילדה בת-לאביב. הוא עזב את השחקנים ויצא מיד לבית-החולים.

בהפסקה באחת הישיבות כמישפטו של השר אה"רן אב"ר הצירא, קרא פרקליט המדינה, גבריאלי בך, לכמה עיתונאים, שנכחו באולם, וביקש שיתלכו אליו לגג היכל-המישפט. מול שמיים כחולים סיפר בך (שימונה בי-

אורי ליפשיץ ישב ב„כסית“, שעה קלה אחרי שי-צולם תצלום זה ניגש אליו צעיר מופרע והוריד את הכומתה מראשו. כשתבע ממנו המלחין שמוליק קראוס להחזירה, תקף אותו ודחף אותו דרך דלת-הזכוכית. בנס לא נפצע איש — אך זוגיות דלת בית-הקפה נשברה.

עצמו עשה זאת פעמיים במ"י-דיו.

תקלות משונות פוקדות את המחזה חזק יותר מסופרמן-המוצג בתיאטרון לילדים ול-נוער. ההצגה, המתורגמת מ-גרמנית, עוסקת בנסינו של משותק, הצמוד לכיסא-גלגלים, להשתלב בחברה. בשבוע שי-עבר היתה אמורה ההצגה לה"יות מוצגת לפני תלמידי בית-ספר ברחובות, אך ההופעה ה"ראשונה התבטלה. השחקנית נמנע אורן נרדמה, ונהג מ"י-גית, שנשלח לראות מה קרה לה, העיר אותה והביא אותה ישר להצגה השנייה. יום לאחר מכן הופיע תפאורן ההצגה, ישראל אברהמי, באלום נחמני בתליאביב ומצא על ה"במה תפאורה מוכנה של ת"י אטרון הבימה. באיתור של הרגע האחרון קיבל התיאטרון לילדים ולנוער את אלום א"י-ה"ש, הנמצא בקירבת מקום,

קרוב כשופט בבית-המישפט העליון) שיש לו השפעה ישי-רה על מזג-האוויר. בכל מקום שהוא בא אליו, מזג-האוויר משתפר, ונשאר כך עד שהוא עוזב. כדוגמה היזכר שכאשר ביקר בווינה, הוא הוזמן לגמר אליפות הכדורגל של. הוא שותו במקום יהיה מזג-ה"א"ר וויר, נאה והם אפילו ינצחו. כך היה. או פנו אליו מנהלי הקבוצה וביקשו ממנו שישאר שם. כקמיע. היצאה לגג של בניין בית-המישפט היא מחדר המזכירות, שליך חדרה של פרקליטת מחוז-המרכז, שרה סירוסטה.

השחקן יוסי פולק עקר עם אישתו לחיפה והשי-תלב בתיאטרון העירוני. זה קרה אחרי שההצגה החלט, שבה הוא עמד להשתתף, בוטי לה מסיבות שונות על-ידי תיאטרון הבימה. לאשתו של

הישאל בזה דינאמיט לכל פסל!

ומעורר סלידה. לעומת זאת אין לי סימפטיה מיוחדת לפסל של אגם. לא חסרים פסלים ישר-אליים. אך הכיכר הזאת היא חסרת-חיים ומתאימה לאגם. שפסלו לא יגרע ולא יוסיף, בקיצור, זה לא ולא זה. מצידי, שישמו אותה.“

דויד ("טרטה") טרסקובר, גרפיקאי: „אני נגד הפסל שקיים כיכר דיונגוף. אך אם רוצים להחליף, צריך לעשות מיכרו בין האומנים היושבים בתליאביב, ולבקש הצעות רלוונטיות, ולא להוריד את אגם כעובדה.“

יצחק ארצי, סגן-ראש-עיריית תליאביב: „דעתי היא שיש הרבה מקומות בעיר, ואין צורך להסתבך בהחלפת פסל בפסל. הפסל של אלן דויד הוקם על סמך החלטות שהתקבלו בצורה מסודרת. הפסל של אגם הוא מרשים, אך יש למצוא לו מקום אחר.“

דויד פרומר, צייר: „יש לי רשימה ארוכה של פסלים שהייתי שם תחתם דינמיט, וזה כולל גם את הנוכחי. אך גם הפסל של אגם לא יעשה לי מן הסתם טוב בבטן.“

אם לא יחול שינוי של הרגע האחרון יגלו באחד הבקרים העוברים בכיכר-דיונגוף שפסל המזרקה של הפסל אלן דויד נעלם, וכעבור זמן יוצב שם פסל-מזרקה. יורק מים ואש, של יעקב אגם, שמחירו 200 אלף דולר. תושבי תליאביב נשאלו במישאל בוק של העולם הזה מה דעתם עליכך שפסל אחד ייהרס, ובמקומו יוקם פסל אחר, והם ענו:

ישראל גורדוביץ, ארכיטקט: „זה שמח ליפים — זה בסדר, כשהגיעו הרומאים לבית-המיקדש הם ניתצו הכל, ושמו את ונוס או משהו אחר. כל טייקון מביא את הפסלים שלו, זה לגיי-טימי, ואם זה באותה קדנציה, או ראשה-עיר בטח שיגה את עורו. גם הוואנדאליים עשו זאת. אך תרומה לפסל החדש לא הייתי נותן.“

רפי לביא, צייר: „אני בעד, בתנאי שגם את אגם ינפצו כעבור כמה זמן, ולא איכפת לי אם זה יהיה אפילו רמברנדט.“

ישעיהו יריב, בעל-גלריה: „זה לגיטימי. אם הפסל הוא לא טוב, צריך להוריד אותו. על הפסל החדש אין לי מושג על מה מדובר, ואיני יכול להביע דיעה.“

גר אדלמן, גרפיקאי: „עקרונית אני נגד ניתוח פסלים, זהו מעשה שלא יעשה לגבי כל פסל, בלי להתחשב ברמתו. אך ראיתי את התוכנית של אגם, והיא עושה רושם מקסים. את המזרקה של אגם אפשר לשים במקום אחר ורצוי שמוסד כלשהו, שתפקידו תיכנון אורבני כולל, ישקול את הבעייה מכל צדדיה.“

יוסף מונדי, מחזאי: „אישית אני לא אוהב את הפסל של אלן דויד, הוא קיטשי מאוד